

A Győri Ítéltábla a Berencsi Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a Stefán és Pázmándi Ügyvédi Iroda által képviselt **I. r.**, valamint a személyesen eljáró: **II. r., III. r., IV. r.**, és a Stefán és Pázmándi Ügyvédi Iroda által képviselt **V. r. alperesek** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Székesfehérvári Törvényszék előtt folyamatba tett perében Székesfehérvárott, 2018.szeptember 13.napján 48.P.20.182/2018/6.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 7.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A bíróság a per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelmet elutasítja.

Köteles a felperes 15 nap alatt megfizetni az I. és V.r. alpereseknek - mint egyetemleges jogosultaknak - 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. és az V. r. alperesek jogelődjeként jelentkező **E Lakáshitel és Kereskedelmi Bank Zrt.**, mint hitelező és zálogjogosult, valamint a felperes, illetőleg a **II., III. és IV. r. alperesek** mint adós zálogkötelezettek között 2008. április hó 22. napján közjegyzői okiratba foglaltan egyrészt egy kölcsönszerződés (közjegyzői okirat I.1. pontja - 10. pontja), egy önálló zálogjogot alapító szerződés (közjegyzői okirat II.1.-9. pontja), egy hitelkeret szerződés (közjegyzői okirat III.1.-3. pontja), valamint a fenti megállapodásokra vonatkozó közös rendelkezések (közjegyzői okirat IV.1.-9. pontja) tekintetében jött létre szerződés 11056-0/345/2008/5/O. szám alatt.

A kölcsönszerződés IV.6. pontja szerint: *„A kölcsön és járulékai mindenkori összegének megállapítása, illetve a kölcsön folyósításának időpontja, és a szerződés alapján fennálló tartozás mindenkori összegének igazolása szempontjából a bank üzleti könyvei és nyilvántartásai az irányadóak, az abban foglaltakat kell mértékadónak és hitelesnek tekinteni. Ennek megfelelően a szerződő felek a mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás mértékének megállapítása tekintetében alávetik magukat a hitelező nyilvántartásai és üzleti könyveinek tartamának, azt magukra nézve kötelezőnek fogadják el.”.*

A közjegyzői okirat IV.4. bekezdése, amely a támadott szerződési rendelkezést is tartalmazta, egészét tekintve, akként rendelkezett, hogy: *„A felek megállapodnak abban, hogy a jelen szerződésekben nem szabályozott kérdésekben az Üzletszabályzatban és a jelen hiteltípusra közzétett Hirdetményben foglaltak, valamint a Polgári Törvénykönyv rendelkezései és a bankkölcsönökről szóló mindenkor hatályos jogszabályokban foglaltak az irányadóak. Szerződő felek megállapítják, hogy a Bank valamennyi szerződő fél részére a jelen szerződés aláírását megelőzően kellő időben átadta az Üzletszabályzatot, és felhívta figyelmüket az Üzletszabályzatban foglalt általános*

szerződési feltételekre, különös tekintettel annak az előtörlesztés és az ingatlanbiztosíték bérbe adásának feltételeire vonatkozó, más hitelintézetektől eltérő rendelkezéseire, valamint azon rendelkezéseire, amelyek a szerződő felek részére hátrányos jogkövetkezményeket tartalmaznak. Az Adós és a Zálogkötelezett kijelenti továbbá, hogy a Hitelező Üzletszabályzatát és a jelenleg érvényes Hirdetményét szintén megismerte és magára kötelezőnek elfogadta.

A felek megállapodnak abban, hogy a Banknak az e közjegyzői okiratba foglalt szerződések fennállás alatt mindenkor hatályos Üzletszabályzatát, valamint Hirdetményét kifejezetten a kölcsön jogviszony, a zálog jogviszony, valamint a kezesi jogviszony részévé teszik. Megállapodnak abban, hogy ezeknek az e közjegyzői okiratba foglalt szerződések fennállása alatt hatályos mindenkori rendelkezései minden külön jogcselekmény nélkül kötelezőek a felekre."

A felperes többszörösen módosított keresetében a 2008.április 22.napján közjegyzői okiratba foglalt önálló zálogjoggal biztosított ingatlan vásárlási kölcsönszerződés 4.6.pontjának, valamint ugyanezen okiratba foglalt önálló zálogjogot alapító szerződés, illetve hitelkeret szerződés IV.4.pontja érvénytelenségének a megállapítását kérte az rPtk.209/A.§./2/ bekezdése és a 18/1999/II.5./Korm.rendelet 1.§./1/ bekezdés b/ és j/, valamint 2.§. d/pontja alapján.

Az I. és V. r. alperesek a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték. A II., III. és IV. r. alperesek a per tárgyalásain nem jelentek meg, nyilatkozatot nem tettek.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét elutasította, egyben kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és V.r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 38.100 forint perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett kereseti illetéket az állam viseli.

Ítéletének jogi indokolása szerint a keresetet alaptalannak ítélte.

A Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében foglaltak alapján csak a támadott szerződési rendelkezések tekintetében és azok részleges érvénytelensége körében vizsgálódott.

A közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés 4.6. pontjával összefüggésben az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a jelen ügyre is alkalmazandó 1996. évi CXII. törvény (továbbiakban: rHpt.) 206. § (1) és (2) bekezdése, amely előírta, hogy folyamatos szerződések esetén a pénzügyi intézmény köteles az ügyfél részére legalább évente egy alkalommal, vagy a szerződés lejáratakor egyértelmű, közérthető, és teljes körű írásbeli kimutatást (kivonatot) küldeni. A számláról megküldött kimutatást - az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában - elfogadottnak kell tekintetni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emelt kifogást; ez nem érinti a követelés érvényesíthetőségét.

Az „elfogadottnak kell tekintetni” kitétel e jogszabályhely szerint nem értelmezhető biankó tartozáselismerésként.

Kifejtette, hogy az EBH.2000.309.számú döntés értelmében a támadott rendelkezés nem minősül tartozáselismerésnek, így ahhoz az rPtk.242.§-a szerinti joghatások nem fűződnek.

Álláspontja szerint az esetben, ha a hitelező indít pert öt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés, amelyre igényét alapítja milyen tartalommal jött létre. Ez alapján mennyi kölcsönt nyújtott, milyen feltételek mellett, illetve az adós milyen összeget teljesített és a fennálló tartozás összege hogyan alakul.

Amennyiben ezt követően az adós azt állítja, hogy az elszámolás nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, avagy hibás, illetve azt állítja, hogy a banki nyilvántartásban szereplő adatokkal szemben részéről nagyobb összegű teljesítésre került sor, úgy ezen állításait a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően - a bizonyítás általános szabályai szerint - neki kell bizonyítani. Ebből eredően a bizonyítás menetét a perben támadott szerződési rendelkezés nem befolyásolja.

Ezen alávetés azonban nem eredményezi a felperes által állított tisztességtelen szabályozást, nyilvánvalóan nincs is összefüggésben a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjával, hiszen a pénzügyi intézmény teljesítésének szerződésszerűségéről szól, nem az adóséről. A közvetlen végrehajthatóság lehetőségét a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdése szerinti módon a szerződés és annak felmondása közjegyzői okiratba foglaltatása teremti meg.

A támadott rendelkezés semmiben sem biztosít többletjogosultságot a pénzügyi intézménynek és nem ró többletterhet a fogyasztóra annál, ami a perrendtartás okirati bizonyításra irányuló, valamint jogszabályi rendelkezésekből egyébként is fakad. A kikötés a régi Ptk. 209. § (5) bekezdés II. fordulata alapján nem minősíthető tisztességtelennek, miután a fenti jogszabályi előírásoknak megfelel.

Hivatkozott a Korm. rendelet 2. § d) pontjával összefüggésben pedig a támadott szerződési rendelkezés semmilyen kitéltet nem tartalmaz.

A szerződés IV.4. pontjával összefüggésben elsődlegesen arra utalt a bíróság, hogy az ténymegállapításokat tartalmaz, így azok tisztességtelensége ez okból nem vizsgálható.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte az ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helytadást és az I. V.r. alperesek kötelezését a felmerült perköltség megfizetésére. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatására történő utasítását.

Fellebbezésében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az rPp.221.§-ában foglalt indokolási kötelezettségét megsértette. Ez pedig lényeges eljárási szabálysértésnek minősül, mivel ezen ok miatt az ítélet megalapozatlan és felülbírálatra nem alkalmas.

A szerződés IV.4.pontja körében előadta, hogy az árfolyamkockázat felperesre történt terhelés tisztességtelensége miatt az árfolyamváltozás szabályozása vonatkozásában érvénytelen a szerződés.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a C-51/17.számú előzetes döntéshozatali eljárásban foglaltakat.

A kölcsönszerződés 4.6.pontja körében hangsúlyozta, hogy a 18/1999 Korm.rendelet 1.§. j)/pontja alapján kimentési lehetőség nélkül azonnal semmis az a feltétel mely a bizonyítási terhet megfordítja. A szerződés 4.6.pontja megfordítja a bizonyítási terhet akkor, ha a szerződéskötést követően nem ért egyet az adós a bank nyilvántartásával, akkor egy esetleges végrehajtási eljárásban felperesnek kell bizonyítani, hogy nem annyi a tartozása, mint amit a bank állít.

A felperes a támadott kikötésben alávetette magát az I.r. alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak. A felperes ezzel az alávetéssel lemondott arról a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja az I.r. alperes által meghatározott tartozása összegét.

A fent kifejtettek szerint a perbeli kölcsönszerződés felperes által vitatott rendelkezése következtében a bank olyan előnyhöz jut, amely megkönnyíti számára a fogyasztóval szembeni igényérvényesítés lehetőségét, egyidejűleg megnehezíti a fogyasztó joggyakorlását azáltal, hogy az általános szabályoktól eltérően neki kell a bank üzleti könyveiben szereplő tartozással szemben a banki elszámolás esetleges tévedését igazolnia.

Kifejtette, hogy a kikötés álláspontja szerint sérti az R.1.§./1/ bekezdés b/ j/ és i/pontjában foglaltakat, így az tisztességtelen.

Ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy szerződés nem került közjegyzői okiratba foglalásra. Kiemelte, hogy az I., V.r. alperesek banktitoksértést valósítottak meg (Hpt.51.§.).

Egyben kérte a per tárgyalásának a felfüggesztését az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban levő C-483/16., a C-51/17., a C-126/17. és a C-34/18.számú előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig az rPp.152.§./2/ bekezdése alapján.

Az I., és V.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Igényt tartottak a felmerült másodfokú perköltség megfizetésére is.

Hangsúlyozták, hogy a perbeli kölcsönszerződés 4.6.pontjában foglaltak a felperes semmilyen jogát nem érinti, illetve nem korlátozza, így az abban foglaltak nem minősülnek tisztességtelennek. Hivatkoztak az 1/2018.számú gazdasági elvi határozatban foglaltakra.

A felperes fellebbezése alaptalan, miként alaptalan a felperes tárgyalás elhalasztása iránti, a tárgyalási határnapon előterjesztett kérelme is.

A felperes képviselője 2019.január 31.napján a fellebbezési tárgyalást megelőzően érkezett Pf.7.számú beadványában kérte a tárgyalás elhalasztását. Arra hivatkozott, hogy a per iratanyaga a korábbi jogi képviselőjénél van, azt az idő rövidege miatt nem kapta meg, így szakmailag nem tudott felkészülni.

Az I., V.r. alperesek képviselője a tárgyalás elhalasztását ellenezte.

Az 1952.évi III.tv. 151.§./1/ bekezdése kimondja, a bíróság a tárgyalást a feleknek a kitűzött határnap előtt legkésőbb 8 nappal előterjesztett, indokolt közös kérelmére elhalaszthatja. Később előterjesztett közös kérelemre a tárgyalás csak kivételesen fontos okból halasztható el.

A fenti jogszabályi rendelkezés értelmében a tárgyalás elhalasztására főszabályként a felek konszenzusa, közös kérelme alapján kerülhet sor, egyoldalú kérelem esetén csak kivételesen. A kivételes okot a rPp. nevesíti is: például a keresetlevél kézbesítésének, a tárgyalási időköznek a hiánya stb. Ilyen kivételes ok azonban a felperes tekintetében nem állt fenn.

Az ítéletábra a rendelkezésre álló eljárási adatok alapján megállapította, hogy a felperes 2018. december 20.napján adott teljes körű meghatalmazást a Berencsi Ügyvédi Iroda részére. Ezt követően a Berencsi Ügyvédi Iroda 2019.január 2.napján a helyettesítésre meghatalmazást adott dr.L B egyéni ügyvédnek.

Az ítéltábla álláspontja szerint a felperesi képviselőnek legkésőbb 2019.január 2.napjától a tárgyalás időpontjáig - 2019.január 31. - megfelelő határidő állt rendelkezésére, hogy az iratokat a korábbi jogi képviselőtől beszerezze, illetve az ítéltáblán a peres iratokba betekintsen, és megfelelően felkészüljön.

Nem alapos a felperesnek a per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelme sem.

Az rPp.152.§./2/ bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság a tárgyalást felfüggesztheti, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában más polgári per, vagy a bíróság hatáskörébe tartozó más polgári eljárás már folyamatban van.

A fentiek alapján a más bíróság által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásra tekintettel a tárgyalás felfüggesztése nem kötelező, az a bíróság számára csak lehetőség. A kérelem elbírálásakor azt kell vizsgálni, hogy az ügy érdemi eldöntéséhez szükséges-e a közösségi jog értelmezése.

Az ítéltábla kiemeli, hogy az Európai Unió Bírósága előtt a C-483/16., a C-51/17. és a C-126/17.számú eljárások már befejeződtek, kizárólag a C-34/18.számú előzetes döntéshozatali eljárás van folyamatban a bizonyítási teher kérdéskörében.

Az ítéltábla megítélése szerint a keresettel támadott kikötés nem fordítja át a felperesre a bizonyítás terhét és nem ad lehetőséget a hitelintézetnek arra, hogy a fogyasztó (felperes) teljesítésének szerződésszerűségét egyoldalúan ítélje meg. Ezért a felperes kereseti kérelmének elbírálása szempontjából a C-34/2018.számú előzetes döntéshozatali eljárásban feltett kérdések nem minősülnek olyan kérdésnek, amely az eljárás felfüggesztését indokolják.

Ezen jogi álláspontot támasztja alá az 1/2018.számú gazdasági elvi határozat, illetve a Kúria Pfv.VI.20.507/2017/4.számú határozatában foglaltak.

Az elsőfokú bíróság az eljárás adatait az rPp.206.§-ában foglaltaknak megfelelően értékelve megalapozott tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése is helytálló. A fellebbezési érvelésre figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat emeli ki.

Az ítéltábla elsőként azt vizsgálta, hogy a perben a felperes véglegesen fenntartott keresete mi volt. A Székesfehérvári Törvényszéken a 16.P.20.596/2015.szám alatti elsőfokú eljárásban a felperes 8.szám alatt terjesztette elő keresetmódosítását, amelyben kizárólag a zálogszerződés IV/4.pontja, illetve a kölcsönszerződés 4.6.pontja semmisségének a megállapítását kérte az rPtk.209/A.§./2/ bekezdése és a 18/1999.Korm.rendelet 1.§. /1/ bekezdés b./, j./pontja és a 2.§. d./pontja alapján. Az árfolyamkockázat kérdését a kölcsönszerződés 10.pontja szabályozza, de e vonatkozásban a felperes módosított keresete igényt nem tartalmazott.

A 10.számú iratában is a szerződés IV/4.pontjára hivatkozott, amely álláspontja szerint az árfolyamváltozást szabályozza.

Az rPp.247.§./1/ bekezdése kimondja, hogy a másodfokú eljárásban keresetet változtatni nem lehet. Ezért az ítéltábla a felperesi fellebbezésnek az árfolyamkockázat felperesre történő terhelése tisztességtelenségének a R.1.§./1/ bekezdés i./pontja, a banktitok megsértése és a közjegyzői okirat minősítésével kapcsolatos fellebbezési érveléssel érdemben nem foglalkozott, mivel ezen kérdések elbírálása az elsőfokú eljárás részét nem képezték.

Ezután az ítéltábla a felperesi fellebbezésben hivatkozott eljárási szabálysértést vizsgálta.

A felperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az rPp.221.§./1/ bekezdésén alapuló indokolási kötelezettségét megszegte, és emiatt az elsőfokú ítélet felülbírálatra nem alkalmas.

Az ítélet tábla nem osztotta ezen fellebbezési érvelést.

A Pp.221.§-a értelmében a bíróság ítéletét teljes körűen indokolni köteles. Az ítélet megfelelő indokolása nem pusztán formális kötelezettség, hanem ezen múlik az ítélet meggyőző ereje. A döntés megalapozottságát az indokolásnak kell biztosítania a való tényállás megállapításával és a vonatkozó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával. Az ítélet rendelkezését akként kell megindokolni, hogy abból megállapítható legyen, hogy a bíróság a keresetet teljes körűen elbírált.

Ugyanakkor az indokolási kötelezettség miatt az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére csak akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú határozatból és az eljárás adatiból nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította, ezért az érdemi határozat nem bírálható felül. Ha azonban az érdemi döntéshez szükséges adatok rendelkezésre állnak érdemi döntést kell hozni.

Az 1/2014/VI.30./PK.vélemény 1.pontja is egyértelműen rögzíti, hogy lényeges eljárási szabálysértésre alapított hatályon kívül helyezés akkor indokolt, ha az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződés 4.6. és a zálogszerződés IV/4.pontja tekintetében a jogi álláspontját részletesen kifejtette és megindokolta (ítélet indokolás 6. oldal-7. oldal). Döntésével a jogi indokolása teljes egészében koherens. Ezért eljárási szabálysértés nem történt.

Az ítélet tábla az elsőfokú bírósággal egyezően megállapította, hogy a támadott kikötés nem ütközik a Korm. r.1.§./1/ bekezdésének b./, j./ és a 2.§.d./pontjaiba.

A Korm. r. 1. § (1) bekezdésének b) és j) pontjai szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e; illetve amely a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

A Korm. r. 1. § (1) bekezdésének b) pontja pedig az olyan tartalmú szerződési kikötést minősíti tisztességtelennek, amely a fogyasztóval szerződő fél (a perbeli esetben az I. és II.r. alperes) részére a saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére, megállapítására biztosít kizárólagos jogosultságot. A rendelkezés tehát nem a felek azon jogát kívánja korlátozni, hogy a velük szerződő fél teljesítésének szerződésszerűségét megítéljék.

Az a hivatkozás, hogy a kifogásolt rendelkezés szerint az I. és V.r. alperes dönt a felperes szerződésszerű teljesítéséről, a kifejtettek értelmében - tartalmánál fogva - nem alkalmas a fenti jogszabályi előírásban foglalt semmisségi ok megalapozására.

A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének j) pontja szerint a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

A perbeli szerződés megkötésekor hatályban volt, a hitelintézetek és a pénzügyi vállalkozások éves beszámoló készítési és könyvvezetési kötelezettségének sajátosságairól szóló 250/2000. (XII.24.) Korm. rendelet előírásai értelmében az I. r. alperesnek az ügyfeleivel szemben fennálló követeléseiről folyamatos nyilvántartást kellett vezetnie. A nyilvántartásában szereplő adatokról a pénzügyi vállalkozás által a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete részére szolgáltatandó adatok

köréről és az adatszolgáltatás módjáról szóló 52/2005. (XII.28.) PM rendelet szabályai szerint negyedévente jelentést kellett tennie a Felügyelet részére.

Az rHpt. 206. § (1) bekezdése pedig előírta, hogy folyamatos szerződések esetén legalább évente egy alkalommal, valamint a szerződés lejártakor egyértelmű, közérthető és teljes körű írásbeli kimutatást küldjön az ügyfeleinek. A kimutatást az rHpt. 206. § (2) bekezdése értelmében - az üzletszabályzat vagy szerződés eltérő rendelkezése hiányában - elfogadottnak kellett tekinteni, ha az ügyfél a kézbesítéstől számított 60 napon belül írásban nem emelt kifogást azzal, hogy mindezek a követelés érvényesíthetőségét nem érintik.

A fél nyilatkozatához - amint arról a Legfelsőbb Bíróság az EBH2000.309. szám alatt közzétett határozatában egyértelműen állást foglalt - a tartozáselismerés jogkövetkezményei akkor fűződhetnek, ha a tartozás elismerése magyarázatot nem igénylő módon, kifejezetten és félreérthetetlenül történik. Ennek az elvárásnak csak az olyan tartozáselismerő nyilatkozat felel meg, amelyet már fennálló, összecszerűen meghatározott követelés tekintetében tettek meg. A per tárgyát képező szerződéses rendelkezés viszont ilyennek nem tekinthető, e kikötés esetében ezért nem érvényesülnek a tartozáselismerés joghatásai.

Ennek megfelelően abban az esetben, ha az alperes a jelen szerződésből eredő követelését a felperesekkel szemben peres úton kívánja érvényesíteni, a perben a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 265. § (1) bekezdése értelmében őt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek alapján milyen összeget folyósított a felperesek részére, a felperesek mennyit teljesítettek, és ennek eredményeként mekkora a felperesek fennálló tartozása. Az alperes erre vonatkozó tényállításai nyilvánvalóan a saját nyilvántartásán alapulnak, vita esetén azonban az alperesnek a perben a nyilvántartás elszámolási elveit, módszereit és adatait be kell mutatnia, számításait le kell vezetnie. Ha a felperesek mindezeket követően is azt állítják, hogy az alperes elszámolása nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg a közölt számítás hibás, vagy arra hivatkoznak, hogy részükről nagyobb összegű teljesítés történt, ellenbizonyítással élhetnek. A bizonyítási teher alakulását, a bizonyítási eljárás lefolytatását tehát a kikötés hivatkozott rendelkezése nem befolyásolja (Kúria 1/2018. számú gazdasági elvi határozat).

A fentiekkel egyezően foglalt állást a Kúria a Pfv.VI.20.507/2017/4.számú ítéletében is.

Az ítéletábra kiemeli, hogy a szerződés IV/4.pontja ténymegállapítást tartalmaz, így azok tisztességtelensége nem vizsgálható, mint ahogy helyesen az elsőfokú bíróság is megállapította.

A hivatkozott Korm.rendelet 2.§.d./pontjára a felperes ugyan hivatkozott, de az ezzel kapcsolatos jogi álláspontját nem fejtette ki. Ugyanakkor az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság azon helyes jogi álláspontját, hogy a támadott szerződési rendelkezések ezen pont tekintetében semmiféle kitéltet nem tartalmaznak.

Mindezen indokok alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp.253.§./2/ bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a felperes teljes egészében pervesztés lett, ezért az rPp.78.§./1/ bekezdése értelmében ő köteles az I. és V.r. alperesek - mint egyetemleges jogosultak - felmerült bruttó összegű másodfokú perköltségének megfizetésére. A perköltség összegénél az ítéletábra tekintettel volt arra, hogy az alperesek képviselője részletes írásbeli fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az rPp.78.§./1/ bekezdése és a 6/1986/VI.26./IM. rendelet 13.§./1/ bekezdése és 14.§-a értelmében az állam viseli.

Győr, 2019.január 31.

Dr.Havasiné dr.Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Molnár Andrea sk.
bíró